

Wandelen op water

Bericht van Hette Domburg, gepubliceerd op mijnkerk.nl (3 maart 2014)

Het zit niet altijd mee in het leven. Soms voelt het of je de hele tijd tegen de wind in roeit. Het kan zijn dat je dan verlangt naar een moment van ontspanning en bezinning. Afgelopen woensdag kreeg ik zo'n kostbaar moment. Op een plek waar je in de stilte jezelf terug kunt vinden.

Jorwerd

Terwijl de dieseltrein weer vaart maakt houd ik mijn ov-kaart voor het paaltje met het roze vignet. Achter mij ligt het dorpje Mantgum, voor mij ligt een groene vlakte met hier en daar een boerderij en aan de horizon nu en dan een kerktorentje. Ik begin aan een wandeling van twee kilometer tussen de weilanden, over betonnen wegen, langs sloten, richting Jorwerd.

Om half tien 's ochtends verzamelt zich een vijftiental mensen in het oude kerkje van Jorwerd. Met een dekentje over onze benen nemen we plaats in een kring. Onze adem is zichtbaar in de koude lucht, maar van binnen worden we warm. We volgen een korte liturgie van het 'nieuwe klooster' (Nijkleaster) dat hier gevestigd is. Liederen, teksten, stilte en gebeden wisselen elkaar af.

Gebed en tegenwind

De tekst waarover we tijdens de wandeling die volgt mogen nadenken, komt uit Mattheüs (Mt 14, vers 22-33). Een verhaal over stil zijn en bidden, over God zoeken en vertrouwen.

Na een lange dag, waarin Jezus omringd werd door een grote massa mensen, trekt hij zich terug op een berg. Hij zondert zich af in stilte om te bidden. Zijn leerlingen zijn naar de overkant van het meer gestuurd. Zij roeien de hele nacht, maar komen nauwelijks vooruit tegen de wind.

Tegen het einde van de nacht kwam hij naar hen toe, lopend over het meer. Toen de leerlingen hem op het meer zagen lopen, raakten ze in paniek. Ze riepen: 'Een spook!' en schreeuwden het uit van angst. Meteen sprak Jezus hen aan: 'Blijf kalm! Ik ben het, wees niet bang!' Petrus antwoordde: 'Heer, als u het bent, zeg me dan dat ik over het water naar u toe moet komen.' Hij zei: 'Kom!' Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. Maar toen hij voelde hoe sterk de wind was, werd hij bang. Hij begon te zinken en schreeuwde het uit: 'Heer, red me!' Meteen strekte Jezus zijn hand uit, hij greep hem vast en zei: 'Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?'

Wandelen op water

Je hoeft geen visser in een boot te zijn, om te weten hoe het is om tegenwind te hebben. Die ervaring krijgen we bijna allemaal wel in het leven. Ziekte, ontslag, gebroken relaties, verlies van dierbaren... er is veel dat over een mens heen kan spoelen. Dreigend als golven.

In dit verhaal is Jezus in staat over die golven te lopen. Wat zijn leven bedreigt maakt hem niet meer wanhopig. In de stilte van het gebed heeft hij het vertrouwen gevonden dat God met hem is en hem draagt. Wegzinken in angst is er niet meer bij.

Hij komt naar zijn leerlingen toe om hen te bemoedigen en aan te sporen. 'Kom maar uit de boot en wandel', zegt hij tegen degene die hem daar om vraagt. Petrus heeft het ons voorgedaan. Met vallen en opstaan, bij de hand gepakt als het nodig was.

In Jorwerd kregen we een vraag mee: 'Wat geeft jou vertrouwen?'. Uiteindelijk is dat voor mij het besef dat God er is. En mij – en jou – onvoorwaardelijk lief heeft. Dankzij de stilte en ruimte van Nijkleaster kon ik daar weer iets van ervaren. Ik wens het jou ook toe.